

2. Suikerspin

De koningin heeft nog geen drie stappen gezet of een rode bosmier komt hijgend op haar af gerend. Voor de koningin blijft de mier staan. “Als u mij toestaat, majesteit,” hijgt ze en buigt. “Namens de bosmieren heet ik u van harte welkom in de Tuin van Lucht en Verlichting.” Klik! Achter zich hoort de koningin de deur dichtvallen. Als ze zich omdraait, ziet ze dat de deur langzaam vervaagt. Vager en vager, tot hij helemaal in de tuin is opgelost. Alsof hij nooit heeft bestaan. Andere bijen zouden er misschien van schrikken, of bang worden. Maar niet de koningin. Nee. Ziezo, denkt ze, dat probleem is opgelost. Nu kunnen de andere bijen mij zeker niet meer vinden.

“Pardon?” vraagt de koningin. “De tuin van wát?”

“Van Lucht en Verlichting, majesteit. De tuin waar de verlichting dag en nacht aan is. Alleen is het hier nooit dag. Alleen maar nacht, en een ietsjepeetsje avond. Vandaar de verlichting.” Opnieuw buigt de bosmier diep.

Nu pas valt het de koningin op hoe donker het eigenlijk is in de Tuin van Lucht en Verlichting. Alsof ze met één stap van de middag in de avond is gestapt. Overal om haar heen ziet ze geelgroene dansende lichtjes door de lucht vliegen. Zover ze kan zien. Tussen de struiken zijn slingers van rode lampioenbloemen opgehangen. Sommige bloemen zijn donker, sommigen geven licht.

“Ik,” gaat de bosmier verder, “ben de Mier van Welkom. Het is in geen tijden meer gebeurd dat iemand door de Poort van Heinde is gekomen. En dat vlak voor Prinsjesdag. Niet dat we nog een prins hebben, hoor, maar zo heet morgen nu eenmaal. En daar houden wij ons in de Tuinen van Ginder aan. Maar kijkt u vooral rustig rond. Wij hebben geen haast. Ik zal uw komst alvast aankondigen. Oh, oh, wat een eer. Wat zullen ze blij zijn. Een echte koningin. Dat is geweldig nieuws. Als u mij toestaat, majesteit.”

Voordat de koningin in de gaten heeft wat er gebeurt, pakt de Mier van Welkom haar bij een van haar poten, geeft er een kus op, en buigt voor de derde keer.

Prinsjesdag zonder prins? Dat is toch belachelijk. Zoiets als Koninginnedag zonder koningin. Ze wil het de mier vragen, maar die heeft zich al omgedraaid en rent zonder omkijken de tuin in.

“Uit de weg, jij. Je staat in de weg!” Rakelings scheren twee zwaluwen langs de koningin haar kop. “Scheer je weg!” Van schrik springt ze een stukje opzij.

“Als jij de rechter pakt,” giert de ene zwaluw tegen de ander, “dan neem ik de linker.” Een paar seconden later hebben ze beiden een dansend lichtje te pakken. “Hebbes!”

Met het lichtje in hun snavel haasten de zwaluwen zich naar de lampioenbloemen. Daar laten ze het lichtje in een van de donkere bloemen vallen. En weg vliegen ze weer.

Een eindje verderop ziet de koningin een stelletje sprinkhanen judaspenning pellen. Wat overblijft zijn glanzende, zilverachtige vliezen. Weer andere beesten rijgen de ronde vliezen samen met de lampioenbloemen aan een draad en hangen die op tussen de struiken. Door de wind glinsteren de draaiende rondjes in de lucht.

Nog verder kijkt de koningin de tuin in.

